

Aan de leden van de werkgroep neutraliteit.be
Geachte mevrouw, geachte heren,

Nadat het Go! op 11 september 2009 een algemeen verbod op levenbeschouwelijke symbolen instelde, hebben onder andere enkele leerlingen dit verbod betwist bij de Raad van State. Zoals u ongetwijfeld weet heeft de Raad van State aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag gesteld of de bevoegdheid om op deze materie algemene regels uit te vaardigen inderdaad aan de raad van het Go! kon worden gedelegeerd. Pascal Smet, Vlaams minister van onderwijs, jeugd, gelijke kansen en Brussel, heeft in het Vlaams Parlement al gezegd dat er terzake best kan gewacht worden op de visie van het Grondwettelijk Hof en dat, indien dit Hof zou beslissen dat de uitwerking van een kaderregeling een opdracht is voor de decreetgever, hij zijn verantwoordelijkheid als bevoegde minister zal opnemen.

In het verleden is de werkgroep neutraliteit.be, samen met een vertegenwoordiging van Boeh, ontvangen door minister Smet. Met betrekking tot uw voorstellen is toen door de minister geantwoord dat zij interessante pistes bevatten die zeker, gesteld dat er een decretale kaderregeling volgt, mee in ogenschouw zullen worden genomen. Ik merk overigens op dat de idee van een decretale regeling in hoofde van vele mensen steeds nadrukkelijker als de beste werkwijze wordt geformuleerd. Tot voor kort klonk evenwel het tegenovergestelde, met name dat de autonomie van individuele scholen in deze problematiek niet mag worden beknot.

Naar mijn aanvoelen is er inderdaad veel te zeggen voor een algemene regeling. Ook en vooral omdat enkel een algemene regeling die door het bevoegde parlement wordt uitgevaardigd wellicht voldoende juridisch en moreel draagvlak kan hebben die nodig is om dit debat minstens tijdelijk tot rust te brengen. Belangrijk daarbij is dat bij deze besluitvorming niet over een nacht ijs wordt gegaan, en dat bijvoorbeeld ook over jullie beleidssuggesties verder wordt gereflecteerd; met dien verstande dat de invalshoek daarbij dan niet zozeer de hoofddoek betreft dan wel, meer in het algemeen, de positie van alle levensbeschouwelijke symbolen binnen een schoolse context, zowel bij leerlingen als bij leerkrachten en ander personeel in scholen.

Uiteraard wil u vooral lezen wat mijn standpunt is als partijvoorzitter. Zoals u weet heb ik in het verleden al meermaals gezegd dat ik geen voorstander ben van een verbod van levenbeschouwelijke symbolen zoals een hoofddoek, een tulband, een keppel binnen het publieke domein. Het publieke domein moet immers een uitdrukking zijn van wie er in een samenleving leeft. De te beantwoorden vraag is uiteraard in welke mate dit algemene principe ook moet gelden in specifieke contexten, zoals bij publieke dienstverlening of, bijvoorbeeld, in schoolverband. Zoals jullie zelf aangeven is de vrijheid om levenbeschouwelijke symbolen te dragen niet absoluut. Of en de wijze waarop deze vrijheid zou moeten beperkt worden is geen sinecure, net omdat zij zo fundamenteel is voor wie zich, onder andere via dergelijke symbolen, religieus wil manifesteren. Maar het beleid moet ook rekening houden met de opvattingen van wie zich door deze symboliek in zijn persoonlijke vrijheid aangetast ziet, met de opvattingen van diegene die zich geïntimideerd weet of voelt door andere personen, zowel om zich te conformeren naar de sociale druk van de algemene samenleving die vaak afwijzend staat tegenover (specifieke) religieuze symbolen, als tegen de sociale druk van deelgroepen in de samenleving voor wie dergelijke symbolen een identiteitskenmerk zijn geworden.

Met vriendelijke groeten,

Caroline Genez
Voorzitter sp.a

Brussel, 14 juli 2010